

§ 6.

Halvdelen af Nettoindtægten af Brændevinsbrændingsafgiften udover 2,800,000 Kr. fordeles ved Indenrigsministerens Foranstaltning paa Landets Kommuner i Forhold til deres Indbyggerantal ved sidste Folketælling. Beløbet tilfalder de i Henhold til Lov af 8de Marts 1856 oprettede „Fattiges Kasser“. I Kjøbenhavn træffer Kommunalbestyrelsen hvert Aar Bestemmelse om Beløbets Fordeling paa de i Kommunen værende Understøttelsesforeninger.

§ 7.

Denne Lov gjælder til 1ste April 1891; med Hensyn til § 1 træder den i Kraft den 1ste April 1887.

§ 8.

Loven gjælder ikke for Færøerne.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

ad § 1.

Til Oplysning om Majsens Anvendelse kan anføres, at der i de ydste Brænderier i Marerne 1884 og 1885 er brugt følgende Materialier:

	1884:	1885:
Karrummet	529,975 Tdr.	445,068 Tdr.
Majs	24,900,206 Pd.	20,181,105 Pd.
Rug	2,061,810 —	2,264,029 —
Byg	8,819,539 —	7,169,821 —
Boghvede . .	210,037 —	190,653 —
Kartofler . .	66,604 Tdr.	66,857 Tdr.

Som Foderstof er i Sjælland i 1884 kun anvendt 6,000,000 Pd. Majs. I 1885 er indført 99,133,600 Pd. Majs.

ad § 2.

Med Hensyn til Roesukkerafgiften henvises til den som Bilag til det i ordentlig Samling 1885—86 forelagte Forslag til Lov om midlertidige Forandringer i Toldsaafgifterne og Afgiften af indenlandt Roesukker trykte Kommissions-Betænkning af 11te December 1885.

Ved Lov af 3die Mai 1873 § 32 er Administrationen bemyndiget til at give Sukkerfabrikerne den samme Kredit, som i Henhold til Lov af 4de Juli 1863 om Told- og Stiksaafgifterne § 24 imod Sikkerhed kan gives Sukkeraffinaderier paa Tolden for uraffinerede Sukkere, det vil sige, saalænge de for Toldvæsenet kunne forevises uraffinerede eller raffinerede, dog ikke udover et Tidsrum af 1¼ Aar. Ved de for denne Kredit ved Loven givne Billaar er i Modsatning til det almindelige Kreditoplag for Varer, indførte fra Udlandet, sat en bestemt Tidsgrense, ved hvis Indtræden Afgifterne under alle Omstændigheder skulle erlægges, medens Tol-

den af Varer, henliggende paa det almindelige Kreditoplag, først kræves, naar Varerne ere indgaaede i Konsumen, men forbliver krediteret, hvorlænge end Varen henligger paa samme; derimod indeholder den for Raffinaderier og Sukkerfabriker hidtil gjældende Kredit den Fordel, at Afgiften i de 3 Kvartaler ikke opkræves, naar Sukkere ere tilstede, selv om de maatte befinde sig under Bearbejdelse eller helt være omdannede til raffineret Sukker, hvilket ikke vilde kunne finde Sted, hvis Sukkere laa paa almindeligt Kreditoplag, der kun tillader Varernes Frembydelse til Eftersyn i uanbrudte Embalager og uforandret Form. Væsentligt af dette sidste Hensyn valgetes det i 1873 at stille Sukkerfabrikerne lige med Raffinaderierne i Spørgsmaalet om, paa hvilken Maade der skulde gives dem Kredit med Betalingen af Afgifterne; men medens denne Frihed i Behandlingen af de uberigtigede Sukkere har vist sig at være uden Betydning for Fabrikerne, har den bestemte Begrænsning af Krediten under de sidste Mars vanskelige Afsetningsforhold maattet vise sig som en uønsket og ubillig Byrde paa Fabrikerne, der foruden Rentetabet af Fabrikationsomkostningerne for de uønsket henliggende Sukkere, tilige maatte bære samme Tab for erlagt Roesukkerafgift, et Tab, der paa Grund af Friheden næsten blev ligesaa stort som det andet.

Man har derfor troet at burde foreslaa, at der gives Sukkerfabrikerne Afgang til at have deres Produkter henliggende uberigtiget paa deres Oplag, under de almindelige for Kreditoplag overfor Toldvæsenet gjældende Regler, hvorved Toldvæsenet vil opnaa virkelig reel Sikkerhed i de paa Oplagene liggende Sukkere, hvilket ikke haves nu, medens